

beslutninger om finanspolitik og boligpolitik osv. i høj grad har været bestemmende for de pengepolitiske muligheder, Nationalbanken har haft. Jeg tror i øvrigt, at hensynet til det ønskelige i at have smidige midler til rådighed i den økonomiske politik, f. eks. til at imødegå pludseligt opståede krisesituationer — et hensyn, som der generelt er peget på fra socialistisk folkepartis side — afgjort taler imod at ændre den status, som Nationalbanken har ifølge loven af 1936, og regeringen finder derfor ikke, at der er behov for at foretage en ændring af Nationalbankloven“

På socialdemokratiets vegne udtalte *Ivar Nørgaard*, at hans parti ligesom SF var af den opfattelse, at den eksisterende organisation af pengeinstitutterne var u hensigtsmæssig og førte til samfundsmæssige konsekvenser med social slagside. Det var socialdemokratiets standpunkt, at regering og folketing skulle have samme indflydelse på og ansvar for pengepolitikken som med hensyn til den øvrige økonomiske politik.

Haustrup Clemmensen (KF) mente heller ikke, at forholdet mellem Nationalbanken og folketinget var afgjort en gang for alle. Selvom der hidtil havde været en nær kontakt mellem folkestyrets organer og Nationalbanken, kunne der være grund til at overveje, hvilken form man måske på længere sigt skulle finde frem til.

Ib Thyregod (V) fremhævede, at hans parti altid havde lagt vægt på, at Nationalbanken var selvstændig, at den førte en kreditpolitik, som var principielt uafhængig af regeringen, således at Nationalbanken på denne måde, uanset hvem der havde regeringsmagten, kunne virke som en stabiliserende faktor i dansk samfundsökonomi.

Niels Helveg Petersen (RV) fandt ikke, at der umiddelbart var noget behov for ændring i lovgivningen om Nationalbanken. Der var dog ét punkt, hvor han måske kunne give forslagsstillerne ret, nemlig med hensyn til spørgsmålet, om de politiske partier repræsenteret i finansudvalget burde have mulighed for at følge pengepolitikens udvikling.

Sigsgaard (VS) påpegede, at halvdelen af folketingsmedlemmerne repræsenterede erhvervslivets og kapitalens interesser — og at langt mere end halvdelen handlede på disses vilkår, sådan at disse interesser ville blive varetaget af op imod $\frac{2}{3}$ af repræsentantskabets medlemmer, såfremt SF forslaget gennemførtes.

Efter 1. behandlingen henvistes forslaget sammen med de øvrige nævnte forslag til behandling i et udvalg, som imidlertid ikke nåede at færdigbehandle forslagene inden folketingsårets udløb.

27. Forslag til lov om revision af de kommunale forhold i hovedstadsområdet. (*Hans Hækkerup, Gorrsen, Ove Hansen, Thomas Have, Erhard Jakobsen, Peter Jørgensen, Otto Mørch,*